

се разнесе, безъ никой да подозира, познатата симфония на смъртта: десетки картечници въ спонтаненъ вой затракаха право въ насъ, а четири самолета въ синъ цвѣтъ, съ огромни знаци на око отъ пѣтелъ, се извиха ниско надъ насъ, като орли надъ лешъ. Безъ команда — такава не можеше да се предаде отъ заглушителното тракане на картечниците, обърнахме веднага фронта и открихме огънь. Стреляхме, а съ ножове, лопатки почнахме да дълбаемъ трапчета. Куршумитѣ летѣха ниско безъ траектории и съскаха, като да ставаше изборъ на царица отъ пчеленъ кошерь.

— 1-и взводъ да настѣпи и застраши лѣвия флангъ на противника, — разнесе се отъ боецъ на боецъ заповѣдъ, която е предалъ ротниятъ командиръ.

Крачка по крачка, по коремъ, взводътъ почна да изпълнява заповѣдта.

— И азъ ще настѣпвамъ съ взвода ви, — каза ми Йото, който билъ залегналъ до мене — ще стрелямъ съ пистолета.

Може би обхващането на фланга биде доловено на време отъ противника и това привлѣче огъня му върху ни. Не само това, чиститѣ на полка ни, като сж смѣтали, че ротата ни е вече въ Свѣчане, взематъ ни за настѣпващъ противникъ и откриха огънь по насъ. Намѣрихме се подъ два ножа. Положението ни стана трудно, а настѣпването на